Mai Singur

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

MAI SINGUR

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN
-MAI SINGUR-
-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1983694790

ISBN-10:
1983694797

SORIN CERIN
-MAI SINGUR-
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-MAI SINGUR-
-poeme filosofice-

1) Mai singur

Mai singur,
decât Lumina Divină,
pe care-am pierdut-o,
pe strada Ochilor tăi,
nici Întunericul,
Pașilor mei,
nu mai poate fi,
mai singur,
atunci când calcă,
peste podeaua roasă,
de Patimile Orizontului,
furat de fiecare dată,
de eternitatea Clipei,
la care se răstește,
un Calendar ros de Dorul,
care ne mai caută și acum,
Destinul prăfuit,
mai singur,
decât întreaga Lume,
promisă de Creatorul,
ce doarme beat,

inconștient,
prin șanțurile frunții,
unei Zile,
care nu ne-a mai fost dată,
să o trăim,
niciodată.

2) Ne incendia în tăcere

Ne-am lovit,
de cometa unui Destin,
care ne incendia în tăcere,
întregul Univers,
pe care Creatorul,
l-ar fi clădit treaptă cu treaptă de Iubire,
numai pentru noi,
știind că într-o zi,
vom deveni,
una dintre stelele cele mai iubite,
ale Lui,
luminându-i gândurile Eternității,
cu Dragostea noastră.

3) De pe bolta Inimilor

Ți-am urmat Eternitatea,
simțindu-i Lumina Divină,
care-ți curgea,
prin venele Pașilor Infinitului,
atât de plini,
de Pasiunea Dumnezeului,
unei Iubiri,
care stătea înghețată și uitată,
printre cotloanele Universului,
până când ai respirat pentru prima dată,
aerul Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
care au dezghețat-o pentru totdeauna,
udând cu stropii ei,
florile de gheață,
puse la mormintele Cuvintelor.

4) Ne-a fost dat

Mai singur,
fără de Singurătatea care m-a părăsit,
nu poate fi Nimeni,
atât de pierdut,
de Pierderea care rătăcește,
pe valurile dezlănțuite ale Destinelor,
din care Iluziile Fericirii,
și-au croit veșminte,
 din stofa mucegăită a Morții,
unui Cuvânt,
sub streașina căruia,
am fi dorit să ne ascundem,
Adevărul călcat de pașii,
Conștiinței,
unei Iubiri avortate,
de Păcatul Originar,
pe aripile căruia,
 ne-a fost dat să zburăm,
spre noi înșine.

5) Viitorul Iluziilor Fericirii

Așteptam ca Soarele Destinului,
să ne spele,
Oceanul greu și murdar,
de Lacrimile Iluziilor Vieții și Morții,
aprinse în Privirile zbuciumate ale Clipelor,
care și-au pierdut Eternitatea,
pe țărmul deznădăjduit al Zilei,
din care Amintirea,
 și-a sculptat statuia unui Timp,
care nu seamănă,
 cu nici una dintre Speranțele noastre,
ale căror Gene,
ar fi trebuit să le ducă mai departe,
Viitorul Iluziilor Fericirii.

6) Sângele Viselor

De ce ne-a trebuit atât de mult,
să înțelegem,
 că ne-am născut Rugurile Vii,
pe care să ardă Timpul,
mistuindu-se în flăcările Speranțelor,
pentru totdeauna,
spre a rămâne risipit în Eternitatea,
Unui Dumnezeu,
care ni se va scurge la nesfârșit,
 prin venele Iluziilor Existenței,
ce ne îmbrățișează cu Sângele Viselor,
Iubirea,
pentru a Lumina Divin,
Neființa,
care va respira,
undeva-cândva,
în Lumea vreunei Amintiri,
care nu ne va mai aparține nouă,
Niciodată.

7) Noapte Bună

Câtă iarbă de Promisiuni,
a ruginit,
pe Orizonturile Viselor,
cu care ne înveleam,
Dorințele,
spunându-le,
de fiecare dată
Iluziilor Vieții și Morții,
Noapte Bună,
ca să se odihnească liniștite,
sub plapuma opacă și fierbinte,
a Deșertăciunii,
care țâșnea neprihănită,
prin venele Destinului nostru,
fără să știm că-i dăruiam astfel,
Timpul,
îmbrățișând un Viitor,
care se înstrăina mereu de noi,
ucigându-ne fiecare Clipă,

prin care treceam,
la fel de neobservați,
pe cât de nevăzută ne era,
Moartea,
care ne aștepta cuminte și tăcută,
după ce i-am dat Viață,
la colțul străzii cu nume de Destin.

8) Atât de naufragiați

Eram mai multă Singurătate,
decât Iluzia propriei noastre Existențe,
care ni se destrăbăla,
cu Eternitățile Clipelor,
lovindu-le peste fruntea plină de sudoare,
a Unui Timp,
pe care nicio Naștere de Amănunte,
nu și l-ar fi dorit,
să călăuzească Destinul Iluziei Morții,
numai pentru noi,
cei atât de naufragiați,
pe propriile valuri de sânge,
ale Apusurilor Sentimentale,
în care ne înecaserăm pentru totdeauna,
Viitorul.

9) Statui de Cuvinte

Ne-am pierdut,
atât de demult,
de Vremurile Privirilor,
încât am devenit,
Statui de Cuvinte,
șlefuite de furtunile Uitării,
la margine de Iubire,
pentru a străjui piețele de Amintiri,
care încă ne mai caută,
tăcute și resemnate,
pe tejghelele Destinelor,
unde s-ar putea să apărem într-o zi,
puși la vânzare,
de noi înșine.

10) În Sângele Stelelor de Cuvinte

Ne scăldam,
în Sângele Stelelor de Cuvinte,
ce lăcrimau sub greutatea apăsătoare,
a Iluziilor Existenței,
care le tăiau elanul,
de a sări peste Infintul,
pierdut adânc,
în Labirintul secătuit de Speranțe,
rătăcite prin Diamantul nešlefuit,
al Iubirii,
pe care am fi dorit să-l legăm,
de verigheta Patimilor noastre,
atunci când Zorii însângerați ai Cuvintelor,
încă mai credeau în Lumea,
fără cimitire de Destine,
unde să ne pierdem printre cavouri,
de Clipe.

11) În Timpul nostru etern

Pleiade de zâmbete,
cad peste stelele căzătoare ale Amintirii,
strivindu-le cu corpolența suferinței,
prelinsă din seva unui Univers,
bolnav de iubirea,
acelui Dumnezeu,
care ne-a promis că va reveni,
undeva-cândva,
și-n gara Destinului,
Iluziilor Existenței,
ale căror fărâme au hrănit,
Răsărituri întregi,
Deșertăciunea,
pe buzele înghețate ale unui Cuvânt,
în care credeam că ne vom regăsi,
Nemurirea,
naufragiată în Timpul nostru,
etern.

12) Mai încolo de Infinit

Credeam,
până mai încolo de Infinit,
în noi,
cei dezbrăcați,
prin prăpastiile Privirilor,
de Lumina Divină a Iubirii,
care ne-a lăsat să cădem la nesfârșit,
în noi înșine,
până când am înțeles,
că sensul Iluziilor Existenței,
este Menirea de a rămâne împreună,
indiferent cât de mult urci sau cobori,
pe scările reci și insalubre ale Timpului,
ce par a rămâne mereu necălcate,
de pașii Cuvintelor,
de dinaintea acestei Lumi,
în care ne-am regăsit Zborul,
ce nu se va sfârși niciodată,
pe genele vreunui Orizont,
plictisit și străin,
de tot ce înseamnă,
Adevăr Absolut,
al Fericirii.

13) Zale de Clipe

Munți de Promisiuni,
rănesc Depărtările însângerate,
ale Iluziilor Existenței,
pe care navigăm fără Sens,
hrănindu-ne Deșertăciunea,
Zalelor de Clipe,
ce par a rugini,
mai demult decât Vremea,
pe Inimile noastre,
care se mai cred și acum,
apărate de răceala Armurii,
unei Amintiri,
în care ni s-au încarnat,
Zalele Clipelor,
atunci,
când până și Visele,
mai sperau,
că vom rămâne împreună.

14) Ți-am întrebat Gândurile

Nu cred să fi întrebat,
Cuvântul Facerii vreodată,
dacă Moartea doare,
sau Viața cunoaște,
dacă Ochii chiar văd,
sau Libertatea poate însemna încătușare,
printre Iluziile Existenței?

Cu siguranță am alunecat,
pe talpa Iadului,
ce a strivit Iubirea,
atunci când Depărtările,
spălau fața roasă a Timpului,
cu prosopul Amintirilor,
naufragiate pe lacrimile Adevărului Absolut,
fără de început sau sfârșit,
ale Uitării.

15) În zadar

Aripi de Regrete,
ni se înalță peste steaua Destinului,
ștergând praful Iubirii,
atâta cât a mai rămas,
de la roțile Iluziilor Vieții și Morții,
peste pleoapele grele de plumb,
ale Viitorului,
a cărui pătură de Fericire,
pare că nu ne mai încape,
și oricât de mult,
ne-am dori,
 să ne mai învelim Pașii obosiți,
dârdâind de frigul Indiferenței,
pe buzele Cuvântului abătut al Iubirii,
este în zadar.

16) Stele de Clipe

Ți-am spus de nenumărate ori,
cât de multe Stele de Clipe,
se nasc peste Cimitirul acestei Lumi,
al Deșertăciunii Iluziilor Existenței,
pentru a fi stinse,
pentru totdeauna,
în corpul lipsit de Iubire,
al Focului Sacru,
din inima unui Dumnezeu,
atât de rece,
încât n-aș fi crezut vreodată,
că suflul Privirii tale,
să stingă gheața încătușată din El,
transformându-L în Apa Vieții,
pe care am îmbrățișat-o pentru totdeauna,
potolindu-mi setea,
cu un întreg Univers al Iubirii,
ce a devenit,
icoana chipului tău,
înstelat pentru Eternitate,
cu atât de multe Clipe,

strânse-n diadema Infintului,
pe care am așezat-o definitiv,
pe fruntea unicei noastre Stele a Destinului,
care va lumina Viitorul,
altor și altor,
Iubiri,
pentru Totdeauna.

17) Lumea de Apoi a Viselor

Rispit,
printre gânduri veștejite,
ce foșnesc,
la tălpile Destinului,
în drumul către Moarte,
mă închin Zilei,
pe care nu o voi cunoaște,
niciodată,
sub acest Soare,
care nu-mi va mai aparține,
suflării Luminii Divine din mine,
fiindu-mi furat,
de Lumea de Apoi a Viselor,
în care credeam undeva – cândva,
ca fiind,
o Iubire,
pe care nu o voi putea pierde,
niciodată.

18) Dincolo de orice Timp

Renegat de Nemărginire,
Cuvântul ni s-a întrupat,
în adâncul Privirilor,
zugrăvindu-ne Nesfârșirea,
pe fața neprihănită a Iubirii,
care s-a tatuat astfel,
cu Iluzia Vieții și Morții,
fără să știe,
numai pentru noi,
de-atât de multă dragoste,
cei care,
am fost obligați,
să ne ascundem,
în Eternitatea Clipei,
pentru a străluci,
și azi,
în steaua căzătoare,
care s-a stins de atât de demult,
încât și acum mai cade,
alături de Lumina ei Divină,
Dincolo de orice Timp,
alergând peste spațiile nenăscute,
ale Uitării,
însuflețindu-le.

19) Peste zăpezile Lacrimilor

Atât de multă Uitare,
ninge,
peste zăpezile Lacrimilor,
din depărtările Gândurilor noastre,
încât ni s-au înzăpezit,
toate Cuvintele,
ce-ar fi trebuit,
să ne aducă Libertatea de a fi,
Inima unei Iubiri,
care să bată,
îndeajuns de puternic Timpul,
încât să-l alunge,
din brațele Eternității,
ce-l credea până acum,
a fi puntea,
dintre Viața Veșnică și Fericire.

20) Mărunțis neînsemnat

Știam încă de atunci,
când am încercat,
 să mutăm Adevărul Absolut,
din ochii înghețați ai zăpezilor de Clipe,
că vom deveni,
 un Mărunțis neînsemnat,
purtat prin buzunarele rupte de Sentimente,
ale Dumnezeului Destinului nostru,
care nu va mai avea ce să cumpere cu el,
la această oră târzie din noaptea Gândirii,
unde sunt deschise doar crâșmele de Vise,
extrem de scumpe,
pentru un biet Creator,
care nu s-a gândit,
că va întârzia atât de mult,
față de Ora Morții,
 de noi înșine.

21) Pe drumurile fără de întoarcere

Ziduri de cremene,
ale Iluziilor Existenței,
ne înveșmântă Clipele,
apărându-le de frigul,
a ceea ce suntem,
sau am putea fi,
în Viață sau Moarte,
Iubire sau Adevăr,
motiv pentru care vom întârzia,
de fiecare dată,
la întâlnirea,
cu Dumnezeul Luminii Divine,
din noi înșine,
care vom rămâne mereu pierduți,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Deșertăciunii.

22) Ora Zorilor

Să nu-mi spui că,
Cuvântul nu doare,
sau Moartea nu uită,
de Veșnicia Iubirii?,
sau de Ceasurile,
stricate și ruginte,
ale Toamnelor?,
din privirile Adevărurilor,
care ar da orice,
să repare și să lustruiască,
Iluziile Existenței,
pentru a le atârna,
pe Orizonturile,
ce încă-și caută rătăcite Ora Zorilor,
care le-ar putea aduce,
la Lumina Divină a Iubirii,
înapoi,
din Noaptea,
în care ne-am pierdut,
Nesfârșirea.

23) Înecați cu Iluziile Adevărului

N-am înțeles,
de ce Destinul,
își îneacă Existența,
în adâncurile Lacrimilor,
ce-au devenit roua Zorilor,
unei Lumi a Iluziilor Vieții,
din care nu înțelegem,
decât Moartea sau Iubirea,
prea târziu de fiecare dată,
oricât de mult,
ne dorim să învățăm,
a fi fericiți,
rezemați de gardurile reci și ruginite,
ale Timpului,
care nu ne lasă niciodată,
să trecem dincolo,
de Paradisul sau Infernul,
Icoanei,
la care ne rugăm plini de speranțe,
să mai putem plânge,
odată cu ea,
pentru a sfârși înecați,
cu Iluziile Adevărului.

24) Oasele Amintirii

Dincolo de mine,
eram noi,
până la tălpile Eternității,
pe care ni le înnodam,
cât mai strâns,
de încheieturile Privirilor,
fiindu-ne teamă,
ca acestea,
să nu ne alunece,
pe gheața rece și insensibilă,
pe care și-a rupt oasele,
Amintirea.

25) Biblia Iubirii

Câte Regrete,
să fi plouat peste Iluzia Existenței,
încât a fost obligat Dumnezeu,
să-și tipărească,
la lumina stelelor atâtor Destine,
Biblia Iubirii,
unica ce a reușit cu adevărat,
să ridice,
Bisericile Eternității,
la zidurile cărora,
să se închine,
Adevărul Absolut,
din zăpada căruia,
ne-am răcorit,
Cuvântul,
atât de înfierbântat uneori,
de Moarte.

26) Icoana Zâmbetului

Niciodată,
 n-am întrebat Destinul,
de ce-am dorit,
 să-ți șterg praful,
de pe Icoana Zâmbetului,
 din Privirea ta,
suflând aerul cald al Zilelor mele,
peste nesfârșirea ta,
care se curăța,
 de ceața prafului unui Trecut,
 al Singurătății,
mai vechi decât Timpul,
care s-a hrănit până atunci,
cu toate stelele căzătoare,
 ale Destinelor noastre,
din alte și alte Existențe,
unde ne căutam și atunci,
unul pe altul.

27) Să rămână mereu

Dacă Dumnezeu,
 n-ar fi refuzat Viața,
 la masa Fericirii,
cu siguranță că Moartea,
 ar fi devenit,
 stăpâna absolută a Iubirii,
din cărămizile căreia,
n-am mai fi reușit,
să ne înălțăm vreodată,
Biserica Simțămintelor,
din care să ne cioplim altarul,
propriei noastre existențe,
la care să ne rugăm Eternitatea Clipei,
să rămână mereu,
alături de noi,
pentru totdeauna,
împreună.

28) Nu mai avea nimic de spus

Cu gândurile rupte-n coate,
mă furișez prin tranșeele Existenței,
încercând să nu fiu rănit,
de schijele Neșanselor,
a căror punte s-a prăbușit,
peste adâncurile Zilelor noastre,
în care ne-am înecat Privirile,
ce ne-au mistuit,
 cu Focul Sacru al Iubirii,
Visele,
răstignite de Viață,
în cimitirul de Cuvinte,
care nu mai aveau nimic de spus,
pentru nici unul dintre noi.

29) Ca și cum ar fi

Aripi grele gata să nască Furtuni,
se-nghesuie,
la ușile zăvorâte ale Cuvintelor,
lovindu-le cu toată puterea,
prețurilor scăzute sau ridicate,
ale Iluziilor Existenței,
sperând că vor reuși în cele din urmă,
să le cumpere,
cu cel puțin,
câte un simplu Zâmbet de Cheie,
care să le întredeschidă,
o fărâmă de Lumină Divină,
către o altă Lume,
unde Stelele Destinelor,
nu se mai dezechilibrează,
de pe scara Iubirii,
pentru a cădea,
în golul de dincolo de noi,
unde ajungem să rătăcim,
pe la porțile Morții,
ca și cum ar fi Viață.

30) Până dincolo de Timp

Valuri de sânge,
îneacă Orizontul hemoragic,
cu Speranțele unei noi Zile,
ce tocmai a evadat,
din ospiciul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni l-a clădit Lumea,
pentru a-l oferi cadou,
Fericirii,
pe care o cumpărăm atât de rar,
cu puținele monede de Clipe,
pe care le primim în dar,
de la Orgoliile Destinelor,
pline de invidie și otravă,
pe Astrul nemuritor,
ai unei Iubiri,
care ne așteaptă,
pentru a fi,
până dincolo de Timp,
împreună.

31) Prin Urmele Pașilor de Vânt

Eram mai multă Lumină Divină,
decât Întuneric,
dar degeaba,
dacă ne înecam Destinul Iluziilor Existenței,
prin Urmele Pașilor de Vânt,
ai pletelor de Zile încâlcite,
răsfirate pe orizontul Privirilor,
atât de zdrențuite,
ale Timpului,
încât ne-am pierdut,
Fericirea,
mereu rătăcită,
și tăinuită,
printre vise deșarte,
fără să o mai regăsim vreodată,
la tâmplele arse de dor,
ale Răsăriturilor Singurătății noastre.

32) Obligat să tacă

Dacă-aș putea să-ți dăruiesc Regăsirea,
fără să devin Uitare veștejită,
care curge,
prin nervurile frunzelor ruginite,
ale Clipelor,
din sângele prelins pe buzele Cuvântului,
obligat să tacă,
atunci când strigă în surdină,
printre Iluziile Existenței,
cât de mult a iubit Dumnezeu această Lume,
atât de înstrăinată,
până și de Străinul Subconștientului nostru,
încât catedralele sunt clădite de Moarte și Disperare,
și nicidecum de Viață și Împlinire.

33) Frigul Regretelor

Viața devine adevărată,
 doar în fața Cunoașterii,
precum Iubirea,
înaintea întregului Univers,
despre care știm de fiecare dată,
 cât de mult ar trebui să mai simțim,
din strălucirea Eternității,
pe care Timpul o țese,
făurind neobosit,
pânza Morții,
care să ne apere de Frigul Regretelor,
atunci când Viitorul ne va îngheța,
Urma,
ce va deveni unica noastră Amintire,
oglindită în lacul unei alte Existențe.

34) Într-o icoană a Iubirii

Lacrimi de rouă,
mistuiesc Zilele florilor de gheață ale Vieților,
ce-și vor desena Iluziile Existenței,
pe ferestrele înghețate ale Cuvintelor,
din care urmează să ne clădim Viitorul,
cu fiecare oftat al unei Speranțe,
sau poate cu îndoiala care se va prelinge,
pe Geamul opac și zgâriat de Suferințe,
al propriilor noastre Sentimente,
pe care dorim atât de mult să le înrămăm,
într-o Icoană a Iubirii,
încât îl ștergem de fiecare dată,
cu rugăciunile strigate în tăcere,
către un Dumnezeu atât de străin de noi,
încât aproape că-i simțim mânia,
dar și mâna Destinului,
 de fiecare dată,
cum încearcă să ne spargă,
 sticla din ce în ce mai mată a icoanei,

propriei noastre Iubiri,
în cioburi cât mai tăioase de Clipe,
care să se piardă în pustietatea,
Eternității și Singurătății,
tăind tălpile și așa însângerate,
ale Timpului,
care nu mai are ce face cu noi.

35) Împărătească a Clipei Eternității

Ai făcut pană,
pe strada Vieții mele,
oprindu-te la poarta,
Sensului,
 care m-a zămislit,
pentru a deveni,
roata Focului Sacru,
care se învârte,
amețindu-ți Destinul,
spre a fi dus,
 în palatul de cleștar,
al Singurătății noastre de până atunci,
ca să te încoronez,
Împărătească a Clipei Eternității,
pe care o vom apăra împreună,
de toate urgiile Iluziilor Existenței,
care ne-ar putea destrăma,
imperiul fără de frontiere,
al Iubirii.

36) Pe bolta Nesfârșirii

Giulgiu de Lumină Divină,
învelește-mi Existența,
cu sufletul inimii tale,
din Privirea fără de sfârșit,
a Cuvântului Iubire,
pe care ni l-a rostit Cerul,
în timp ce zbura,
pe Steaua Destinului,
Iluziilor Existenței,
îndrăgostite,
de Viitorul nostru,
scris pentru totdeauna,
pe bolta unei Nesfârșiri,
a Nimănui.

37) Când ne-am privit Nesfârșirea

Mă-ndrept rătăcit,
către mine însumi,
rănindu-mi,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
cu întrebările pe care mi le pun mereu,
despre Moarte și Dragoste,
neștiind că Eternitatea,
va fi cea a cărei Viață de Apoi,
va reda pentru totdeauna,
suflul Existenței,
din pașii fără de urme,
ai Destinului unei Iubiri,
în care ni s-ar fi întrupat,
Dumnezeul pe care l-am întâlnit,
pentru prima oară,
atunci când ne-am privit,
împreună,
Nesfârșirea.

38) Speranță văduvă

Refuz să cred,
în stelele căzătoare,
ale Întunericului unei Singurătăți,
care spală în fiecare dimineață,
fețele transpirate de roua uitării,
a Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am încarnat,
Destinele,
pentru a învăța să alergăm,
la maratonul Clipelor,
pe frunțile cărora,
de fiecare dată,
cădem sfârșiți,
prin Cimitirele de Vise,
unde mai vine uneori,
câte o Speranță văduvă,
să se roage,
unui Dumnezeu al Iubirii Nimănui,
pentru Fericire și Prosperitate.

39) Să intre razele Zâmbetului

Visez,
printre buruieni de Amintiri,
udate de Apa Uitării,
să crească peste florile de gheață,
pe care le-am cules,
undeva-cândva,
din grădina Ferestrei,
Iubirii noastre,
care s-a spart,
sub greutatea Timpului gelos,
pe transparența și claritatea,
Hazardului,
atunci când se deschidea,
Fericirii,
lăsând să intre razele Zâmbetului,
printre inimile reci ale Cuvintelor,
care tocmai începeau,
 să se dezmorțească,
aducând Primăvara senină,
ce părea eternă,
în Privirile noastre.

40) Nehotărâre atunci când traversez

Aștept pașii Destinului,
să-mi calce apăsat,
Nehotărârea,
când traversez,
podul Iluziilor Vieții și Fericirii,
de peste fluviul unei Iubiri,
în care mi-e teamă,
să nu mă înec,
ademenit de cântecele de sirenă,
ale Întâlnirii,
la care nu va lipsi niciodată,
Iluzia Morții,
să ne desfete până în ultima Zi,
Soarta.

41) Cât timp vor dăinui Iluziile Morții

Nu l-am întrebat,
 niciodată pe Dumnezeu,
de ce ne-a îmbătat,
 cu Iluziile Fericirii,
știind că nu avem voie să le bem,
decât atunci când,
 suntem bolnavi de Iubirea,
pe care atât de puțini o trăim cu adevărat,
o boală de care nici El,
 nu este străin,
odată ce se dorește,
 a fi identificat cu Ea,
pentru a putea zămisli Lumea,
a cărei imagine reală,
nu ne este dat să o cunoaștem,
cât timp vor dăinui Iluziile Morții,
care ne-au întrupat Viața.

42) Cerul înstelat al Libertății

Ziduri de cremene,
lovite de Clipe,
scânteiază,
aprinzându-ne Cerul înstelat al Libertății,
unei Iubiri,
datoare Iluziilor Existenței,
fără să se întrebe vreodată,
de ce nu există și Adevăr Absolut,
în această Lume a Păcatului Originar,
clădită de cărămizile mucegăite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ocrotesc,
Suferința,
de Stelele altor Destine,
pe aripile cărora am putea zbura,
spre noi înșine.

43) Regatul Eternității

După ce am băut,
cerul viselor tale,
eram atât de beat de tine,
încât am căzut prin șanțurile unor Cuvinte,
fără să reușesc să mă ridic,
ținându-mă cu tărie,
de cârligul unui semn de întrebare,
care zăcea ruginit de dincolo de orice înțeles,
înfipt de dinainte de a fi Lumea,
în stânca inimii unei Iubiri,
care ne aștepta să ne cățărăm,
pe înălțimile sale tăioase,
pe care crește din abundență,
mușchiul neted, alunecos și umed,
al Destinului,
pe care suntem obligați,
să pășim,
pentru a trece de porțile Adevărului Absolut,
a ceea ce suntem,
doi Străini,
care-și caută Regatul Eternității.

44) Prețul unei nopți a Vieții

Risipit prin praful stelar,
al Iluziilor Existenței,
m-am învelit în mantaua Simțirii,
atât de frig mi s-a făcut,
de Iubire,
Adevăr și Fericire,
încât am rătăcit,
pe străzile pustii ale Destinelor,
încercând să mă cazez,
la unul dintre ele,
dar oricât le-am întrebat,
nu vroiau să-mi spună,
prețul unei nopți a Vieții,
în camerele lor insalubre,
și pline de mucegaiul Cunoașterii,
de unde urma să mă trezesc,
obligatoriu,
cu școala vieții învățată,
pentru a trece cât mai pregătit,
pragul noii zile a Morții,
de mine însumi.

45) Cuvântul în care ne-am pierdut

Depărtările,
 însingurate,
 ale Lacrimilor,
strivesc pălmile Viitorului,
ce vor să împingă cu tărie,
 porțile Amintirilor,
dincolo de altarele Regretelor,
care se închină,
Stelei Destinului nostru,
 rugându-l amarnic,
 în inimile Zorilor,
 apuși de dinainte de a ne naște,
pe străzile Deșertăciunilor acestei Lumi,
atât de însetată de Iubire,
să ne mai lase,
 o Clipă de Eternitate,
Cuvântul în care ne-am pierdut,
conștienți fiind,
de trecerea unui Timp,

înfometat,
de fiecare firimitură,
de Suflare,
în gara,
unde n-ar trebui,
să mai oprească niciodată,
Moartea.

46) Biserica Sufletelor Pereche

Scrisori singure,
își așteaptă răstignite,
pe drumurile rătăcite ale Zilelor,
Destinele,
sub flăcările cărora,
și-ar putea apăra de ploile Anilor,
literele de foc ale Iubirii,
care să le încolțească,
prin Bisericile Sufletelor,
la altarele cărora încă mai speră,
să-și țină de mâna Divinității,
Sufletele Pereche,
care să ne scrie,
pe hârtia trupurilor noastre de scrisori,
ce ard mistuindu-se,
răvășite de speranțe,
Cuvintele pline de jar,
ale Zorilor Iubirii,
care răsar,
peste frunțile Gândurilor,
prin cutele cărora să se scurgă,
nectarul sfânt și cristalin al Apei Vieții,
pe care să o împartă,
fericite,

prin maternitățile însetate ale Viitorului,
scriind noi rânduri,
ale altor și altor pagini de vise,
ce vor deveni adevărate cărți,
ale istoriilor unor Amintiri,
pline de Iluzii ale Vieții și Morții,
ce vor zace păzite,
de umezeala rece și insensibilă a Uitării,
prin ungherele Sufletului unei Stele,
a cărei Lacrimă de dor,
nu va reuși nici măcar să cadă,
odată cu Ea,
știind că nimeni nu va reuși vreodată,
să afle,
că această Lacrimă eram Noi,
care ne prelingem spre Eternitate,
pe fața Dumnezeului,
la a cărui Icoană a Iubirii,
ne-am rugat mereu,
unul altuia,
într-o Biserică a Sufletelor Pereche,
care nu mai este,
mai demult decât,
Timpul,
ce ne-a pierdut,
printre mărgelele Clipelor Deșertăciunii,
la care se roagă mereu,
înșiruindu-le,
crezând că ne va găsi,
vreodată,
dar în zadar.

47) Zile fără sens

Flori de lacrimi,
înmuguresc pe treptele Cuvintelor,
ce par despletite,
de orice Însemnătate,
reamintindu-și mereu,
primăverile zâmbetelor,
unei Iubiri,
a cărei adresă pare a se fi pierdut,
printre buruienile,
atâtor Întrebări fără răspunsuri,
încât nicio mână a Destinelor,
nu ar fi reușit să le rupă,
de Viitorul care le udă,
cu Zilele din ce în ce mai apăsătoare,
și fără de sens,
ale Singurătății.

48) Alunecăm spre Moarte

Alergăm spre neant,
mai siguri decât orice Clipă,
a căresi sens,
este să poată muri,
sub ochii Orizonturilor,
atâtor Iubiri,
strânse,
în menghina atât de dureroasă,
a răsăriturilor și apusurilor,
de noi înșine,
care cad fulguind,
peste zăpezile lacrimilor de vise,
pe care alunecăm,
spre Moarte.

49) Câte o catedrală a Iubirii

Petale de amintiri,
duse de vânturile Pasiuniii,
ning peste magnoliile Cuvintelor,
înmugurite din patima Primăverii,
ochilor tăi,
de Eternitate,
care-mi străpunge,
Străinul Subconștient al Gândurilor,
prin care încerc să-mi identific Inima,
care te așteaptă,
clădindu-ți la fiecare bătaie a sa,
câte o catedrală a Iubirii.

50) Câteva străzi de Cuvinte

Rătăcit prin ierburile înalte și uscate,
ale Privirilor,
câtorva străzi de Cuvinte,
am ales să răspund Zâmbetului pierdut,
prin aglomerația de Stele,
care-și aveau prinse,
 în părul razelor de Lumină Divină,
Destinele,
care mă înghesuiau atât de tare,
atunci când vroiam să bat la porțile Iubirii,
încât nu mai puteam nici să respir,
 aerul tare al înălțimilor ochilor tăi,
la răsăritul cărora,
aș fi vrut să fiu de față,
chiar dacă era la o oră imposibilă,
pentru Iluzia Vieții și Morții mele.

51) La masa sufletului tău

M-am așezat,
la masa sufletului tău,
așteptând să fiu servit,
cu o porție clocotită,
de Iluzie a Vieții și Fericirii,
pe care să o sorb,
din Zâmbetul Eternității Clipei tale,
până la capătul paharului de cristal,
al Iubirii,
pe care să-l păzesc,
de cutremurele Destinelor,
ca nu cumva să se spargă,
și să ne tăiem Anii,
în cioburile Zilelor tăioase,
care să ne despartă pentru totdeauna.

52) Nemărginirea Iubirii

Mă ridic,
din Sângele marilor furtuni,
ale strămoșilor,
atâtor Iubiri,
pentru a naviga pe valurile sale,
care-mi curge prin venele Destinului,
înconjurând Eternitatea,
Ochilor tăi,
devenind o planetă,
a Fericirii și Dragostei,
a cărei Viață,
depinde de razele Luminii tale Divine,
care aprinde mereu,
Lumânarea Focului Sacru al Simțămintelor,
învingând definitiv,
întunericul Singurătății,
de noi înșine,
până când,
Dumnezeu s-a lovit accidental,
de sfeșnicul Iluziilor Vieții și Morții,

în care ardea,
pentru a cădea abătută,
sub greutatea pereților reci și plini de igrazie,
ai Întâmplării,
pentru care am fost sortiți,
să redevenim Oameni,
dezbrăcați de aripile de Îngeri,
care ne ajutau să putem zbura,
peste nemărginirea,
Iubirii.

53) Umbrele Cuvintelor

Străzi însângerate de Apusuri,
se pierd rătăcite,
prin Inimile reci și inerte,
ale Depărtărilor,
în care vroiam să evadăm,
două Umbre mute,
frânte de flăcările unei Iubiri,
ce nu reușea să aprindă,
zidurile grele și masive,
ale Destinelor tăioase,
care se prăbușeau,
peste Umbrele Cuvintelor noastre,
prin labirinturile cărora,
ne strigam Neputința,
rostită de Umbrele,
Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Durerii,
și Morții noastre.

54) Flori de Amintire

Eram,
 atât de multă primăvară,
încât,
 până și Libertatea începuse,
să ne invite,
 la dansul Mugurilor unor Cuvinte,
pe care,
 nu le rostisem încă,
la ferestrele deschise ale Calendarelor,
unde ne cântau,
 Serenadele Iluziilor Vieții,
Morții și Fericirii,
Clipele,
care ne fulguiau cu Flori de Amintire,
Destinul.

55) La zarurile Orgoliilor

Valuri de Amintiri,
sparg Privirile apuse,
mai demult decât Vremea,
Clipei,
din care ne-am clădit,
Catedrala unei Iubiri,
la ruinele căreia,
mai îngenuncheam câteodată,
căutând altarul Ochilor unei Icoane,
a Fericirii,
în care ne pierdeam Destinul,
hipnotizați,
de Eternitatea lor,
pe care Timpul,
a pierdut-o la zarurile Orgoliilor,
dintre Iluziile Vieții și Morții.

56) Pe treptele ruinate ale Timpului

Urme de Umbre,
clădesc ziduri de Cuvinte,
dintre mine și tine,
Dumnezeu și Iubire,
Fericire și Suferință,
pe treptele ruinate ale Timpului,
atât de alunecoase,
încât nici unul dintre pașii Viselor noastre,
nu reușesc să le urce,
oricât de mult și-ar dori,
să ajungă la Nesfârșirea Cerurilor,
a căror Adevăr Absolut,
fără să știm,
ne-a dat Iluziile Vieții și Morții,
în care putem să ne pierdem,
atât de ușor,
unul de altul.

57) A apărut Singurătatea

Ni s-au spart cerurile,
Viselor,
în nesfârșite cioburi tăioase,
 de Clipe,
ca să alergăm însângerați de Amintiri,
peste rănile Trecutului nostru,
pe care nicio tarabă de Speranțe,
nu vrea să-l vândă,
vreunui Destin împlinit,
chiar dacă Iubirea,
 l-ar fi dat pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care nu le-am cunoscut,
decât atunci,
 când,
în Privirile,
 fântânilor secate ale Dorințelor,
a apărut Singurătatea.

58) Locomotiva Iubirii

Mi-am încheiat nasturii Cuvintelor,
până la ultima Speranță,
ca nu cumva să mă pătrundă,
frigul vreunei Amintiri,
care ne-a înghețat Trecutul,
în flori de lacrimi,
prelinse pe fereastra Destinului,
de la vagoanele,
Iluziilor Vieții și Morții,
trase atât de greu,
de către locomotiva Iubirii,
condusă spre nicăieri,
de Dumnezeul căreia îi aparține,
și care se identifică cu ea,
prin tatuajele,
pline de ruinele catedralelor,
pictate cu poveștile de dragoste,
ale Clipelor Deșertăciunii.

59) Ploaia de Vise a Iubirii

Plouă,
peste Rătăcirea Străinului pierdut din mine,
prin aglomerația stropilor de Gânduri,
ce-mi spală fruntea Cuvântului,
care încă te mai ține,
de mâna șuvoaielor de Regrete,
care se preling,
pe fereastra aburită a Zilei,
spartă de fantoma Trecutului,
ce-mi aruncă cu cana ciobită de Dor,
în cioburile Amintirii,
ce mi-au mai rămas,
de la pașii Eternității Clipei,
a cărei Stele,
care ne era Destin,
a căzut mai demult decât noi înșine,
cei ce am devenit Vremea,
pierdută,
printre vijeliile de șoapte,
ascunse prin labirinturile,
urmelor unui Sărut,

acum al Nimănui,
care se pierd,
 printre suspinele Speranțelor,
fiindcă nu se mai poate întrupa niciodată,
în Ploaia de Vise a Iubirii,
sub care ne-am născut,
Îmbrățișarea unei Împliniri.

60) Rugăciunea Inimii

Regrete,
flăcări de rouă uscată,
pe buzele Cuvintelor fără de glas,
topesc Zorii fără de sens,
ai unui Timp,
care nu mai este al nostru,
încă de dinainte,
de a fi Dumnezeul unei Lumi,
care pare a ne fi uitat,
Rugăciunea Inimii,
ce și-a oprit Eternitatea Clipei,
din Privirile în care ne-am pierdut,
Nesfârșirea Iubirii,
transformată într-un lac de sudoare,
al unor Dimineți,
care nu ne vor mai aparține,
Niciodată.

61) Porțile Eternității

Am îmbrăcat cămașa neagră,
a Uitării,
peste pieptul Cuvintelor,
care se scurgeau,
în adevărate fluvii,
ce ne înecau Viitorul,
prin cutele fără de sens,
ale Norocului,
de pe fruntea abătută a Timpului,
ce-și duse palma Eternității,
la tâmplele Amintirii,
care ne fulguia cu Dorul ei,
Urmele pașilor Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne îmbrățișau Destinul,
ce încărunțise la tălpile Iubirii,
până când ni s-au deschis porțile Eternității,
dintr-un cimitir al Prezentului.

62) Aglomerația de Vise

Pașii încâlciți de firele Destinelor,
își poartă cu resemnare,
Nodurile Iluziilor Vieții și ale Morții,
la cravatele prea strânse de fiecare dată,
ale Cuvintelor,
ce vor să spânzure,
gâtul mereu inflamat al unei Existențe,
care refuză să se trateze,
prin catedralele abătute și rătăcite ale Inimilor,
unor Zâmbete descompuse,
de aglomerația de Vise,
care se calcă unele pe altele,
pe propriii Pași ai Deșertăciunii,
din care ne-a fost plămădită,
Fericirea.

63) Lacrima Regăsirii

Părăsit,
de Virgulele,
ale căror palate de Împotriviri,
mă fereau,
de furtunile apocaliptice ale Amintirilor,
m-am trezit,
dintr-odată aruncat,
pe strada unei Iubiri interzise,
de flăcările absurde al unui Trecut,
pe jarul căruia,
mi se descompun Cuvintele,
și acum,
într-o ploaie de foc,
a Regretelor,
care-mi topește,
până și Lacrima Regăsirii.

64) Sufletul meu

Nu mă ploua,
Iubire,
cu zborul stropilor Zilelor tale,
până nu voi fi sigur,
că voi învăța să înot,
peste valurile Nesfârșirii,
ce-mi vor deveni ziduri de Regăsire,
ai catedralei sufletului meu,
care-și va căuta mereu,
icoană în Cuvintele tale,
până când voi învăța să îngenunchez,
în rugăciunea inimii mele,
la tălpile tale,
de jar nestins,
adus din Focul Sacru,
al Eternității unei Clipe,
a cărei Stele,
vreau să devină,
Destinul meu,
iar tu,
Iubire,
sufletul meu.

65) Sfinții Viselor

Rătăcit,
 printre furtunile Amintirilor,
cad troienit,
 de Cuvintele Clipelor,
 care mă ning,
cu suflarea lor atât de aprinsă,
încât mi-au incendiat,
 până și Inima Dorului,
unicul care nu s-a putut șterge,
din icoana Iubirii,
la care ne-am rugat,
undeva-cândva,
fiindu-ne Dumnezeu,
acum,
părăsit până și de Sfinții,
Viselor Sale,
ce și-au căutat,
Paradisuri de împliniri,

prin alte catedrale ale Iubirii,
dar nici una dintre acestea,
oricât de poleită ar fi de Fericire,
nu va purta voalul Sfințeniei,
care ți l-am dăruit,
atunci când alergam liberi,
pe Nesfârșirea Privirilor noastre.

66) Un singur Semn de Întrebare

M-am înecat,
în Lacrima Cuvântului,
încercând,
să-l țin departe de prăpastia Despărțirii,
unde s-a prăbușit,
lăsându-ne ca amintire,
un singur Semn de Întrebare,
ascuns printre zidurile ruinate ale Iubirii,
ca să ne putem rezema,
Destinul,
pe sufletul său întrebător,
prin care ne respiram,
Iluziile Vieții,
Fericirii și Morții,
fără să ne mai spunem nimic,
concret,
decât,
că nu știm încotro ne îndreptăm,
chiar dacă vedeam limpede,
Apa murdară a Deșertăciunii,
ducându-ne către cimitirul Uitării.

67) Străinii Subconștientului

Eram,
 atât de multă Lumină Divină,
încât până și Străinii Subconștientului nostru,
s-au iubit,
spălându-și fețele Fericirii,
 cu lacrimile Adevărului Absolut,
care ne lumina Destinul,
într-un dans al Eternității Privirilor,
în care ne pierdeam,
cu totul,
până și Iluziile Vieții și Morții,
cărora trebuia să le plătim chiria,
atât de scumpă,
în Clipe,
datorată acestei Existențe,
până când am rămas,
fără de Timp,
prin buzunarele Viselor,
fiind dați afară,
pentru totdeauna,
din noi înșine.

68) Țărâna care ne-a plămădit

Urme,
apăsate-n zăpada Iubirii,
de frunzele Gândurilor ruginite,
zămislite de dansul Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena ponosită a Amintirilor,
care ne-au întrupat,
Sentimentele,
atâtor Vise,
încât Țărâna care ne-a plămădit,
nu mai putea să le ducă,
pe masa olarului,
propriilor noastre Regăsiri,
din care să întremeze,
cana Speranțelor,
din care să ne bem Apa Vieții,
care să ne țină de sete,
până și în Lumea de Apoi,
a Nesfârșirii noastre.

69) Zile condamnate

Sănii de vorbe-n vânt,
trag clopotele viselor,
furate din catedralele ruinate,
ale Destinelor,
prin nămeții grei și reci,
de sfârșit de lume,
a Privirilor noastre,
pierdute-n fumul crâșmelor sordide,
ale Clipelor,
care nu vor să ne lase să trecem,
pe tărâmul Etrernității,
unei Iubiri,
care ne-ar fi primit în brațele Paradisului,
cu toate Zilele condamnate,
 la Iluziile Vieții, Fericiri, Suferinței și Morții,
de către un Dumnezeu atât de străin de noi înșine,
încât până și strigătul surd,
 al Deșertăciunii,
se aude mai puternic,
 decât toate Speranțele acestei Lumi.

70) Ne aprind cerul Cuvintelor

Aripi de vise,
se deschid larg,
peste Orizontul Inimilor de Foc,
care ne aprind Cerul Cuvintelor,
brăzdat de Îngerii Privirilor,
condamnați,
să nu mai poată zbura niciodată,
de sub streașina,
sufletelor noastre,
căzute în abisurile fără de capăt,
ale Deșertăciunii,
din care ne-a întrupat Dumnezeul,
care ne zâmbește din Icoanele Viselor,
prea scumpe,
pentru buzunarele Clipelor noastre,
oricât de mult,
ne-am fi dorit să le așezăm,
pe zidurile catedralei Iubirii,
pe care am construit-o,
numai pentru noi.

71) Nu primește nimic

Suntem,
vise rătăcite,
prin labirinturile de sârmă ghimpată,
ale Dorințelor,
ruginite de ariile Neîmplinirilor,
cântate la ceas de Existență,
de corurile strigătelor surde,
ale Destinelor,
pierdute-n catedralele maiestuoase,
ale Deșertăciunii,
pe treptele cărora mai cerșește,
din când în când,
dreptul la viață,
câte o Iubire,
care de cele mai multe ori,
nu primește nimic.

72) Apa Focului Sacru

Ninge cu Singurătate
peste florile de gheață,
așezate în glastra Cuvintelor,
de pe masa Viitorului,
pe care se mai reazămă,
doar pălmile Dorului,
care ne-a spălat,
 de dinainte de a ne naște,
fața Stelei Destinului,
cu Apa Focului Sacru,
a Iubirii,
pe care am băut-o,
însetați fiind de Existență,
până când am ars,
iar cenușa Amintirii noastre,
a rămas să hrănească Timpul,
cu Regrete.

73) Accidentate neașteptat

Oare Seninul imaculat,
din Florile de Foc ale Iubirii,
câte urme de nori ai Durerii,
nu ascunde în sufletul său,
sculptat din cremenea,
cu care Dumnezeu,
a aprins,
Destinele Stelelor,
care ne ard și azi Întâmplările,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
accidentate neașteptat,
de câte o Fericire sau Suferință?

74) Viscole de Doruri

Zile pierdute-n,
buzunarele rupte,
ale Viscolelor de Doruri,
cad haotic,
peste norii cenușii ai Amintirilor,
plouând cu lacrimile Cuvintelor,
aprinse de vâlvătaia Destinului,
care ne-a ars,
tălpile Clipelor,
într-atât,
încât,
până și Urmele Virgulelor,
strigau surd,
tăiate de Singurătatea,
care ne servea Sentimentele,
aruncate pe felia groasă a unui Orizont,
pustiu și încremenit,
al Nimănui.

75) Ne-am dat întâlnire

Ziduri opace,
strivesc Speranțe,
răstignindu-le pe crucile Regretelor,
pe care le purtăm la gâturile,
unor Vise,
ocolite de Iubiri,
pe străzile absurde ale Destinelor,
unde ne-am dat întâlnire,
cu Iluziile Vieții și ale Morții,
născându-ne,
la maternitatea Deșertăciunii,
unei Lumi,
care nu ne va aparține niciodată.

76) Sortimente culinare

Eram rupți,
de-atât de multă Fericire,
ce se dorea peticită,
cu puține Vise,
ornate cu gust de Adevăr Absolut,
la masa Destinului,
veșnic nesătul,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care le ardeam,
la Focul Sacru al unei Iubiri,
pentru a fi cât mai delicioase,
pentru Nesfârșirea,
care de fiecare dată le respingea,
spunând că aceste sortimente culinare ale Lumii,
nu sunt pe placul ei,
atunci când erau comparate,
cu Dumnezeul Iubirii noastre,
care nu se vroia sub nici un chip,
Iluzii.

77) Priviri descompuse

Înaintam cu greu,
peste premonițiile Străinului Subconștient,
care mi-a strigat surd,
să-mi aștept Clipa,
Eternității mele,
la acest colț de Infinit,
al cărui început și sfârșit,
se măsoară doar în Iubire,
și nicidecum în altceva,
oricât de multe avuții și miracole,
mi-ar dărui,
Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
pe această Lume,
a Deșertăciunii și Absurdului,
cu care ne înveșmântăm adeseori,
acoperindu-ne de frigul
Cuvintelor,
care ne îngheață până și Rătăcirea,
pierdută printre florile de gheață,
ale Existenței,
din cimitirul Privirilor noastre,
descompuse.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o

vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini

eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît

de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate

interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi

poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să

însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea

lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi*

realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete,

este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu

calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
-MAI SINGUR-
-poeme filosofice-

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi

fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi

distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice(Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017

- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017

- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015

- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003

- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
-MAI SINGUR-
-poeme filosofice-